

Υπόθεση C-421/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

8 Σεπτεμβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Oberlandesgericht Düsseldorf (Γερμανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

31 Αυγούστου 2020

Εκκαλούσα:

Acacia Srl

Εφεσίβλητη:

Bayerische Motoren Werke Aktiengesellschaft

[παραλειπόμενα]

OBERLANDESGERICHT DÜSSELDORF

ΔΙΑΤΑΞΗ

Στη δικαστική διαφορά

ACACIA S.R.L., [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα], Ιταλία,

εναγομένη και εκκαλούσα,

[παραλειπόμενα]

κατά

της Bayerische Motoren Werke Aktiengesellschaft, [παραλειπόμενα], Μόναχο,

ενάγουσας και εφεσίβλητης,

[παραλειπόμενα]

[σελίδα 2 του πρωτοτύπου] το 20ό πολιτικό τμήμα του Oberlandesgericht Düsseldorf [ανώτερου περιφερειακού δικαστηρίου του Ντίσελντορφ, Γερμανία] [παραλειπόμενα], κατόπιν ακροάσεως των διαδικών στις 31 Αυγούστου 2020

διατάσσει:

I.

Αναστέλλει τη διαδικασία.

II.

Το Oberlandesgericht Düsseldorf υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα ερωτήματα που αφορούν την ερμηνεία του άρθρου 82, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα, της 12ης Δεκεμβρίου 2001 (στο εξής: κανονισμός 6/2002)

για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως:

1. Μπορεί εθνικό δικαστήριο, το οποίο δυνάμει του άρθρου 82, παράγραφος 5, του κανονισμού 6/2002 έχει διεθνή δικαιοδοσία βάσει του τόπου όπου διαπράχθηκε η πράξη επί αγωγής για παραποιήσεις/απομιμήσεις κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων, να εφαρμόσει το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο έχει την έδρα του (*lex fori*) ως προς τις παρεπόμενες αξιώσεις που συνδέονται με την επικράτεια του εν λόγω κράτους μέλους;
2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Μπορεί «τόπος τελέσεως της αρχικής πράξεως παραποίησης/απομίμησης», κατά την έννοια των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις C-24/16, C-25/16 (Nintendo/BigBen), για τον καθορισμό του εφαρμοστέου δικαίου επί παρεπόμενων αξιώσεων κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές («Ρώμη II») (στο εξής: «κανονισμός Ρώμη II») να είναι και το κράτος μέλος **[σελίδα 3 του πρωτοτύπου]** όπου βρίσκονται οι καταναλωτές στους οποίους απευθύνεται διαφήμιση μέσω διαδικτύου και όπου διατίθενται στην αγορά προϊόντα που αποτελούν παραποίηση/απομίμηση κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος κατά την έννοια του άρθρου 19 του κανονισμού 6/2002, όταν αντικείμενο της αγωγής αποτελεί μόνον η προσφορά και διάθεση στην αγορά του εν λόγω κράτους μέλους, και μάλιστα ακόμα και όταν οι προσφορές μέσω διαδικτύου βάσει των οποίων επιχειρείται η προσφορά και διάθεση στην αγορά έχουν δρομολογηθεί σε άλλο κράτος μέλος;

Σ κ ε π τ ι κ ό

Α)

- 1 Η ενάγουσα πρωτοδίκως είναι κατασκευάστρια αυτοκίνητων οχημάτων. Μεταξύ άλλων, είναι αναγνωρισμένη δικαιούχος του κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος υπ' αριθ. 001598277-0002 που δηλώθηκε και καταχωρίστηκε στις 5 Αυγούστου 2009 και δημοσιεύθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2010 (στο εξής: προβαλλόμενο σχέδιο ή υπόδειγμα)

Η εναγομένη πρωτοδίκως, η οποία είναι ιταλική εταιρία, κατασκευάζει στην Ιταλία σώτρα (ζάντες) για μηχανοκίνητα οχήματα και τα εμπορεύεται σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Στη Γερμανία εμπορεύεται σώτρα με την επωνυμία «WSP Italy», μεταξύ των οποίων το μοντέλο «Nerptune GT».

- 2 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η εμπορία σώτρων στη Γερμανία από την εναγομένη συνιστά παραποίηση/απομίμηση του προβαλλόμενου σχεδίου ή υποδείγματός της, ενώ η εναγομένη επικαλείται τη ρήτρα περί επισκευής του άρθρου 110 του κανονισμού 6/2002.
- 3 Το Landgericht (πρωτοδικείο, Γερμανία) –περιοριζόμενο γεωγραφικά εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας– υποχρέωσε την εναγομένη, σύμφωνα με τα αιτήματα της αγωγής, να απόσχει από την παραποίηση/απομίμηση, να παράσχει πληροφορίες και να αποδώσει έγγραφα και αντικείμενα με σκοπό την καταστροφή τους, αναγνώρισε δε υποχρέωση της εναγομένης προς καταβολή αποζημιώσεως. Το Landgericht στήριξε τη διεθνή δικαιοδοσία του στο άρθρο 82, παράγραφος 5, του κανονισμού 6/2002 και έκρινε ότι η εναγομένη παραποίησε/απομιμήθηκε το προβαλλόμενο σχέδιο ή υπόδειγμα, επί των δε παρεπόμενων αξιώσεων που προβλήθηκαν (αποζημίωση, πληροφόρηση, παροχή λογιστικών στοιχείων, [σελίδα 4 του πρωτοτύπου] απόδοση παραστατικών και απόδοση με σκοπό την καταστροφή) εφάρμοσε το γερμανικό δίκαιο, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Ρώμη II.
- 4 Η εναγομένη βάλλει κατά της αποφάσεως αυτής με την έφεσή της. Επικαλείται ειδικότερα τη διάταξη του άρθρου 110 του κανονισμού 6/2002. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Ρώμη II, επί των παρεπόμενων αξιώσεων που προέβαλε η ενάγουσα εφαρμοστέο είναι το ιταλικό δίκαιο.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 5 Η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από την απάντηση στα προδικαστικά ερωτήματα. Κρίσιμης σημασίας για την έκβαση της διαφοράς είναι το ζήτημα αν οι παρεπόμενες αξιώσεις που προέβαλε η ενάγουσα πρέπει να κριθούν με βάση το γερμανικό ή το ιταλικό δίκαιο. Το τμήμα φρονεί ότι το επιληφθέν δικαστήριο έχει διεθνή δικαιοδοσία βάσει του άρθρου 82, παράγραφος 5, του κανονισμού

6/2002, ότι η εναγομένη παραποίησε/απομιμήθηκε το προβαλλόμενο σχέδιο ή υπόδειγμα και ότι δεν δύναται να επικαλεστεί τη διάταξη του άρθρου 110 του κανονισμού 6/2002, δεδομένου ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που έθεσε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017 (C-397/16 και C-435/16). Κατά το γερμανικό δίκαιο οι προβληθείσες αξιώσεις για αποζημίωση, πληροφόρηση, παροχή λογιστικών στοιχείων, απόδοση εγγράφων και απόδοση αντικειμένων με σκοπό την καταστροφή τους, είναι βάσιμες. Αντιθέτως, η εναγομένη προσκόμισε ιταλική νομική γνωμοδότηση, σύμφωνα με την οποία η ενάγουσα δεν έχει αξίωση, βάσει του ιταλικού δικαίου, για παροχή λογιστικών στοιχείων και απόδοση εγγράφων (τα οποία δεν εμπίπτουν στο πεδίο της οδηγίας 2008/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, οπότε δεν υπάρχει εναρμόνιση ως προς αυτά). Ως εκ τούτου, η εναγομένη υποστηρίζει ότι η πρωτόδικη απόφαση θα έπρεπε, ενδεχομένως, να μεταρρυθμιστεί σε περίπτωση που ήθελε κριθεί ότι επί των παρεπόμενων αξιώσεων εφαρμοστέο είναι το ιταλικό δίκαιο.

- 6 Η ενάγουσα θεωρεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Ρώμη II εφαρμόζεται μόνον αν οι πράξεις παραποίησης/απομιμήσεως αποτελούν αντικείμενο διαφοράς σε περισσότερα κράτη μέλη. Τούτο διότι, κατά την ενάγουσα, μόνο σε μία τέτοια περίπτωση τίθεται ζήτημα εφαρμοστέου δικαίου, όπως συνέβη στην απόφαση «Nintendo κατά Big Ben» (απόφαση του Δικαστηρίου C-24/16 και C-25/16). Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η άποψή της επιβεβαιώνεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Σεπτεμβρίου 2019 (C-172/18 «AMS Neve») [σελίδα 5 του πρωτοτύπου]. Υποστηρίζει περαιτέρω ότι αν δεν προσάπτονται κατά του προσβάλλοντος πράξεις παραποίησης/απομιμήσεως σε περισσότερα κράτη μέλη αλλά μόνον σε ένα –εν προκειμένω στη Γερμανία–, η στήριξη της δικαιοδοσίας του άρθρου 82, παράγραφος 5, του κανονισμού 6/2002, σε ουσιαστικό δίκαιο διαφορετικό από το δίκαιο του δικαστηρίου του τόπου τελέσεως της πράξεως θα είναι αλυσιτελής. Στην υπό κρίση υπόθεση, στο πλαίσιο της οποίας προσβάλλεται μόνον η προσφορά, διάθεση στην αγορά και εισαγωγή των σώτρων στη Γερμανία από την εναγομένη, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι εφαρμοστέο είναι το δίκαιο του κράτους στο οποίο διαπράχθηκε η προσβολή και όχι το δίκαιο του τόπου στον οποίο έλαβε χώρα η αρχική πράξη παραποίησης/απομιμήσεως επί της οποίας στηρίζεται η προσαπτόμενη συμπεριφορά –εν προκειμένω: η παραγωγή των σώτρων και η διάθεσή τους σε διάφορα κράτη μέλη. Επομένως για τις παρεπόμενες αξιώσεις πρέπει να εφαρμοστεί το γερμανικό δίκαιο.
- 7 Εντούτοις, αμφισβητείται κατά πόσον η απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Σεπτεμβρίου 2019 (C-172/18 AMS Neve) δύναται να θεωρηθεί ότι συνιστά περιορισμό ή απόκλιση από την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2017 (C-24/16 και C-25/16 «Nintendo κατά Big Ben»), ώστε επί αγωγής παραποίησης/απομιμήσεως κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, η οποία βασίζεται μόνον σε πράξεις τελεσθείσες στη Γερμανία να εφαρμόζεται αποκλειστικά το γερμανικό δίκαιο σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Ρώμη II. Τούτο θα ήταν αντίθετο προς το πνεύμα του κανονισμού

Ρώμη II, σκοπός του οποίου είναι η ενοποίηση των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου που διέπουν τις αδικοπραξίες δια της εφαρμογής ενιαίου ουσιαστικού δικαίου σε ολόκληρη την Ένωση ανεξαρτήτως δικαιοδοσίας. Αν ο νομικός ισχυρισμός της ενάγουσας γινόταν δεκτός θα είχε ως αποτέλεσμα επί αγωγής με πανευρωπαϊκή εμβέλεια να εφαρμόζεται διαφορετικό ουσιαστικό δίκαιο από αυτό που θα εφαρμοζόταν επί αγωγής που περιορίζεται σε ένα μόνον κράτος μέλος, ακόμα και αν οι εν λόγω αγωγές αφορούν την ίδια πράξη και την ίδια ζημία. Κατά συνέπεια, η διάταξη του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Ρώμη II, μάλλον συνηγορεί υπέρ της απόψεως ότι επί των προβαλλόμενων παρεπόμενων αξιώσεων κατά το άρθρο 89, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και το άρθρο 88, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Ρώμη II, πρέπει να εφαρμοστεί το ιταλικό δίκαιο, καθόσον η εδρεύουσα στην Ιταλία εναγομένη αποστέλλει από εκεί τα επίμαχα προϊόντα στη Γερμανία.

[παραλειπόμενα]

ΕΠΙΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΩΝ